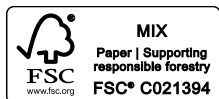

DE GOL DEN S

LAUREN WILSON

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Lauren Wilson

Oorspronkelijke titel: *The Goldens*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Henske Marsman

Omslagontwerp: © 2025 HarperCollins Publishers Ltd

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Ildiko Neer @ Arcangel Images

Auteursfoto: © Sarah Deane

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1893 5

ISBN 978 94 027 7603 4 (e-book)

NUR 285

Eerste druk november 2025

Originele uitgave is verschenen bij HarperFire, een imprint van HarperCollins *Children's Books*, onderdeel van HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Tijdens een zomerstorm moet ik altijd aan haar denken.

De donkere, drukkende hitte, de paarse lucht, de geur van regen; het voert me allemaal terug naar die ene ochtend in juli.

Toen ik achter Clara aan de orangerie uit liep, smeulde het vreugdevuur nog na op het gazon: een grimmige hoop zwartgeblakerde houtblokken en as die aan een brandstapel deed denken. De lucht was rokerig en doortrokken van de geur van stervende, rottende dingen, en in de verte rommelde de donder.

Ik had nog steeds de besmeurde witte satijnen jurk aan en liep op blote voeten. Mijn tenen werden koud van de ochtenddauw, en het natte gras streek tegen mijn kuiten toen we over het gazon naar het bos liepen achter de tuin. We zeiden allebei niets.

De grond liep geleidelijk af, en het bos werd donkerder naarmate we dichterbij de rivier kwamen. Dichter bij de tempel. Daar nam Clara me mee naartoe, terwijl haar blonde haren aan takken bleven haken en twijgjes onder haar voeten knapten.

Ik heb altijd geweten dat vriendschap een drijvende kracht is onder jonge vrouwen. In de troebele, woelige wateren tussen puberteit en volwassenheid, die ongeduldige jaren van nog-net-niet zelfstandig zijn, omarmen we vriendschap met ons hele hart. Of dat nu ten goede of ten kwade is.

Losse banden zonder passie, zoals die met vroegere klasgenootjes, die met moeite in stand worden gehouden door afgezegde ontbijtafspraken en verlate felicitatieberichtjes, vervagen snel en

maken plaats voor nieuwe vriendschappen die intens, mooi en allesverterend zijn. Vriendinnen in deze vreemde tussenleeftijd zijn eerder bloedbroeders dan besties; samen beleven ze de allerbeste en de allerergste momenten. In de vroege uurtjes houden ze elkaars hand vast en doen ze dronken, vurige geloftes. Ze zouden voor elkaar sterven, voor elkaar doden.

In mijn ervaring kent iedere meid rond haar achttiende een andere meid die ze tot het einde van de wereld zou volgen. Voor mij was dat Clara Holland.

Het begon te regenen. Warme druppels liepen over mijn gezicht, mijn armen, mijn rug.

Toen we aankwamen bij de overhangende rots aan de waterkant, in de schaduw van de afbrokkelende tempel, bleef Clara staan. Zwijgend keek ze omlaag naar het snelstromende water, de ondieptes verstikt door vegetatie en riet. Ze knikte met haar hoofd naar iets wat ze me wilde laten zien. Ik volgde haar blik.

Er lag een lichaam in het water.

Hoofdstuk 1

Het was eigenlijk puur toeval dat ik überhaupt bij de Goldens betrokken raakte.

Op mijn achttiende had ik een lichte angststoornis en een sterke voorkeur voor boeken boven mensen. In de vakken wiskunde, natuurwetenschappen en kunst was ik ijverig doch gemiddeld, maar in literatuur blonk ik uit.

In de laatste twee jaar op mijn sjofele, armoedige middelbare school werd ik gecompimenteerd en aangemoedigd, gestimuleerd en geprezen. Ik zou nooit goed zijn in spreken voor een groep; telkens als ik voor de klas iets moest voorlezen, trilde ik over mijn hele lijf, vooral als het uit eigen werk was. Maar dat leek niet uit te maken. Mijn cijfers waren goed genoeg voor een gesprek op Dern University en dat was voor mij het enige wat telde.

Ik had het helemaal uitgedacht. Ik zou Engels en creatief schrijven studeren, met als doel om op termijn een bekroond romanschrijfster te worden. Al ruim tien jaar lang stelde ik me voor dat ik op een dag op laarzen met blokhakken door een bruisende metropool zou lopen (Londen, Parijs, New York), lippenstiftvlekken op kartonnen koffiebekertjes achterlatend, om inspiratie op te doen voor mijn volgende bestseller. Daarna zou ik, zo stelde ik me voor, aan mijn bureau gaan zitten, dat in de hoek van mijn kleine maar knusse appartement zou staan, en zouden de woorden als water uit mijn pen stromen.

Mijn sollicitatie voor Dern zou een videogesprek zijn, tot grote opluchting van zowel mij als mijn ouders. Ik wist nu al niet hoe ik elk semester de treinreis van en naar huis moest betalen.

Ik had de nacht ervoor geen oog dichtgedaan, wat te zien was aan de blauwe kringen onder mijn ogen, maar het was het allemaal waard, daar was ik van overtuigd. Ik had de ochtend vrij genomen, zodat ik met mijn laptop aan de keukentafel kon zitten terwijl mijn ouders op hun werk waren. Ik zette het scherm zorgvuldig in de juiste hoek voor de beste belichting, pakte een glas water erbij, en probeerde de zenuwen die door mijn keel gierden te kalmeren.

Ik was acht minuten te vroeg voor het onlinegesprek. Terwijl ik op mijn gesprekspartner wachtte, bladerde ik door de studiegids van Dern. Vol ontzag keek ik naar de stenen gebouwen, de treurwilgen langs de lichtgroene oevers van de rivier. Elke glanzende foto riep mijn naam, en ik kreeg visioenen van een nieuwe garderobe die bij mijn klassieke omgeving zou passen: instappers en lakschoentjes met een riempje, tweed en pied-de-poule, witte blouses met kraakheldere kragen.

De docente met wie ik een afspraak had, meldde zich exact om tien uur. Ze stelde zich voor als dr. Huntsman, dichter en poëziedocent aan de universiteit. De moed zonk me in de schoenen. Als romanschrijver in hart en nieren wist ik wel iets van poëzie, maar bij lange na niet genoeg om indruk te maken op iemand die haar leven gewijd had aan het schrijven en bestuderen ervan.

Ik worstelde me door haar eerste vragen heen (wat was ik op dit moment aan het lezen? Hoeveel invloed had de vorm van een tekst volgens mij op de algehele leeservaring?), ondertussen het onvermijdelijke moment vrezend dat ze me een vraag over poëzie ging stellen. Toen dat gebeurde, begon ik te stamelen; ik groef in mijn geheugen naar enige kennis over de door haar genoemde dichter, een fragment uit een gedicht, wat dan ook, maar kon helemaal niets bedenken.

Dr. Huntsman glimlachte vriendelijk, maar ik voelde mijn toe-

komst door mijn vingers glippen. Alles waar ik zo hard voor had gewerkt, ging verloren, en ik wist dat ik me er met beide handen aan moest vastklampen, want anders zou mijn droom voorbij zijn voordat hij begonnen was.

Het was haar laatste vraag die voor een ommekeer zorgde.

‘Als ik tegen je zeg “het gras in de wei is groen”, zou je dit dan poëzie noemen?’

Ik schraapte mijn keel en nam een slokje water om tijd te rekken. ‘Ik denk het niet,’ zei ik uiteindelijk.

Dr. Huntsman knikte bemoedigend naar me, haar wenkbrauwen nieuwsgierig opgetrokken boven haar moderne bril met dikke rand. ‘Waarom niet?’

Het tijdrekken had niet geholpen. Ik was op van de zenuwen. En toen ik uiteindelijk antwoord gaf, klonk het als een vraag.

‘Gedichten rijmen.’ De woorden rolden gehaast over mijn lippen. ‘Ze rijmen, of ze hebben een ritme. Of allebei. Of er zit een verhaal in. Maar dit... nou ja, dit is gewoon een zin. Denk ik?’

‘Dus je vindt het geen gedicht omdat het buiten de conventies van de poëzie valt?’

‘Ja,’ zei ik. Toen kreeg ik een inval. ‘Ik bedoel, nee. Hoe belangrijk zijn conventies in poëzie nu eigenlijk?’

Ik begon warm te lopen voor het onderwerp en kreeg langzaam mijn zelfvertrouwen weer terug. ‘Traditionele poëzie heeft conventies, maar heeft alle poëzie die? Misschien kan een zin wel degelijk een gedicht zijn, als we de regels versoepelen. Het is uiteindelijk een kwestie van perspectief, toch?’

Dr. Huntsman vroeg met een glimlach: ‘En hoe zit het met jou? Wat is jouw perspectief?’

‘Mijn perspectief is dat het geen gedicht is. Het is gewoon een zin. Het is een feit. Het zegt niets méér dan wat het zegt, en is dat niet juist de bedoeling van poëzie? Om iets te zeggen wat verder gaat dan de woorden op de pagina? Om de waarheid over de wereld te vertellen?’

Aan het einde van het gesprek bedankte ik haar voor deze gelegenheid, waarna ze uitlogde en ik naar mijn wazige spiegelbeeld op het lege zwarte scherm bleef staren. Ik had geen idee hoe ik het had gedaan. Het begin was lastig geweest, maar dat had ik aan het eind goedgemaakt. Toch? Ik klapte mijn laptop dicht en haalde diep adem.

Mijn lot was hoe dan ook bezegeld.

Dern University, Havington. Een campus van oude, lichte stenen, ouderwetse ramen met ruitjes en kasseienpaden, de thuisbasis van een kleine zesduizend studenten kunst- en menswetenschappen. En vanaf 2 september hoorde ik daar ook bij.

‘Ik ben zo trots op je,’ had mijn moeder gezegd toen ik stomverbaasd met de opengescheurde witte envelop in mijn handen stond. ‘Ik heb geen seconde aan je getwijfeld.’

‘Ik ook niet,’ stemde mijn vader in. ‘We wisten dat je toegelaten zou worden. Het zou een gemiste kans voor hen zijn geweest als ze jou hadden laten lopen.’

Mijn ouders hadden altijd gelooft dat ik zou worden toegelaten, maar zelf was ik daar niet zo zeker van geweest. Wel was ik stilletjes blijven hopen dat het gesprek goed genoeg was gegaan om een plekje te bemachtigen. En dat bleek ook zo.

Zoals elk jaar werd er door de school online opgescheept over de eindexamenuitslagen. Halverwege de ochtend verscheen er op de website van de school een presentatie van de beste leerlingen van mijn jaar: een reeks schoolfoto's met van iedere leerling de naam, cijfers en volgende bestemming. *Chloe Hughes*, stond er in vette, onmiskenbare letters. *AAB. Dern University*. Ik las het telkens weer, zielsblij dat het me gelukt was. Ik had het écht gedaan. Ik ging naar Dern.

En dus had ik op de ochtend van 2 september al mijn spullen ingepakt en stapte ik, beladen met twee koffers en een rugzak, op de eerste trein.

Mijn eerste glimp van Havington ving ik op toen de zon net boven de heuvels uit kroop en ze in een felle gloed van nazomers goud zette. Het leek een eeuwigheid te duren voordat de trein waar ik een kleine drie uur in had gezeten (die ik had doorgebracht met afwisselend lezen en uit het raam kijken naar het ontwakende landschap dat als een waas aan me voorbijflitste) het station van Havington binnenreed, en mij er samen met vier andere passagiers plompverloren uit liet op het minuscule perronnetje.

Terwijl de trein wegreed, bekeek ik de route op mijn telefoon. Ik had een wandeling van een kwartier voor de boeg. Normaal gesproken stelde dat niets voor. Maar nu, gespannen van de zenuwen en met een ernstig tekort aan cafeïne in mijn lichaam, zou het zwaar worden.

Zo vroeg op de ochtend lag het stadje Havington er stil en verlaten bij. De straatverlichting brandde nog: prachtige, ouderwetse lampen waarvan de gloed weerkaatste in elke winkelruit die ik passeerde. Er was een bakker, een slager, een kapper, een antiekwinkel, een groenteboer en zelfs een furniturenwinkel. Dit soort winkelstraten kende ik alleen uit films; bij ons thuis bestond de winkelstraat uit kringloopwinkels en wedkantoren, en kochten we onze boodschappen in de supermarkt. Nu zou ik vers gebak en fruit en bloemen kunnen kopen wanneer ik mezelf eens wilde trakteren, mits ze niet te duur waren.

Tegen de tijd dat ik bij een pittoresk bruggetje kwam, voelde mijn hart lichter, opgebeurd door visioenen van mijn toekomstige levensstijl. De rivier eronder was breed en kalm, en overal stonden bomen, met bladeren die verdorden en vergeelden in het ochtendlicht. Voor me stond een prachtige klokkentoren, die ik herkende uit de studiegids: een baken dat de weg wees.

De afdeling studentenzaken zat in een van de vele oude stenen gebouwen. Ervoor stond een imposant bronzen standbeeld van een man met een plechtige uitdrukking. JOSEPH DERN, stond te

lezen op een gedenkplaat onder zijn voeten. OPRICHTER VAN DERN UNIVERSITY. 1808-1894.

Binnen lagen glimmende hardhouten vloeren, die schrill afstaken tegen het afbladderende schilderwerk. Er was maar één ander iemand aanwezig: een meisje dat onderuitgezakt achter de ontvangstbalie zat en koffie uit een kartonnen bekertje dronk. Ze leek geïrriteerd dat ze zo vroeg op de dag iemand te woord moest staan. 'Welkom op Dern University.' Ze schoof haar pony uit haar ogen om me beter te kunnen zien. 'Mag ik je voor- en achternaam?'

Ik slikte. 'Chloe Hughes.'

Ik had altijd verwacht dat ik op de universiteit zou aankomen als een getransformeerde versie van mezelf: een vlinder die eindelijk uit zijn cocon was gekropen. De nieuwe ik zou kalm, zelfverzekerd, elegant en intelligent zijn. Ze zou zich nergens door uit het veld laten slaan. Maar ik kwam aan als mijn huidige ik: nog steeds niet cool en me veel te druk makend over wat anderen van me vonden.

Het meisje keek op een vel papier dat voor haar lag, en liep met een pen langs de namen. Op haar naamplaatje stond REBECCA. 'En je tweede naam?'

'Alice.'

Rebecca knikte, zette een streep door mijn naam op haar lijst en draaide toen haar stoel om zodat ze met haar rug naar me toe zat. Haar haar was roze aan de uiteinden en diepbruin aan de wortels.

'Dit is je welkomstpakket.' Ze draaide zich om en legde een dikke plastic etui op de balie tussen ons in. 'Hierin zit je studentepas, waarmee je toegang hebt tot de gebouwen op de campus. Er zit ook een plattegrond in, je lesrooster en twee sets sleutels voor je kamer in het eerste jaar. Probeer ze niet kwijt te raken. Gebeurt dat wel, dan moet je een fikse vergoeding betalen om nieuwe te krijgen.' Ze glimlachte samenzweerderig. 'Er zit ook

een kaart in voor de wasserette; die kun je gewoon opwaarderen met je studentenpas bij een van de wasmachines.'

'Oké,' zei ik langzaam, en ik probeerde er niet zo overweldigd uit te zien als ik me voelde. 'En bij welk studentenhuus ben ik ingedeeld?'

Rebecca keek op het welkomstpakket. 'Ivy House, zo te zien.'

Ik fronste mijn wenkbrauwen. 'Ik had om Poppy of Willow gevraagd.'

'Die zaten waarschijnlijk al vol toen je je aanmeldde. Het zijn de twee nieuwste gebouwen, dus die zijn altijd erg in trek. Maar Ivy House is geweldig! Het is zelfs het oudste studentenhuus op de campus, dus het heeft geschiedenis.'

In mijn hoofd was het woord geschiedenis in combinatie met woonruimte synoniem aan lekkages, spinnen en scheuren in het plafond. Van de andere kant was ik natuurlijk een aanstormend schrijver; ik leefde voor het romantiseren van mijn omgeving. Het gebouw was mogelijk in elk geval pittoresk, ook al was het een bouwval.

'Oké,' zei ik. 'Heel erg bedankt voor je hulp.'

'Graag gedaan!' Rebecca grijnsde. 'Ik hoop dat je het hier naar je zin hebt.'

'Ik ook,' zei ik. Toen, stiller, alleen tegen mezelf: 'Ik ook.'

Ivy House was qua stijl vergelijkbaar met de rest van de gebouwen op de campus: bruine stenen, ramen met kleine ruitjes, en buiten een kleine, schaduwrijke plek met overal bloemperken. De laatste zomerbloeiërs staken helder af tegen de groenblijvende struiken, maar daar hield elke schijn van schoonheid wel op.

Ik frunnikte met mijn keycard en duwde de voordeur open. Binnen was het donker en koel, en mijn ogen moesten even wennen aan het duister. Er hing een sfeer die aan een oude school deed denken: boven mijn hoofd zoemden zwakke tl-lampen, de verf had een onaantrekkelijke beige kleur, en op de vloer

lag grijs linoleum vol vlekken, met hier en daar een versleten kleed erop.

De kamer die ik toegewezen had gekregen, was op de tweede verdieping en er was geen lift. Mijn rugzak werd met de minuut zwaarder, en ik kreunde inwendig bij de gedachte dat ik hem, samen met mijn koffers, meerdere trappen op moest slepen. Maar, zei ik tegen mezelf, ik was al zo ver gekomen. Dit was de laatste horde.

Ik zeulde mijn bagage naar boven en bereikte hijgend de overloop van de tweede verdieping. Het zweet parelde op mijn slapen. Ik leunde even tegen de muur om op adem te komen, bekaf en eerlijk gezegd nog helemaal niet klaar om al een ander mens tegen te komen. Helaas voor mij kreeg ik opeens sterk het gevoel dat iemand naar me keek.

Een van de deuren in de gang was opengegaan, en drie meiden gluurden met uitgestoken nek naar buiten. Ze kwamen tevoorschijn, een voor een, als een meidenband.

‘We dachten dat we iemand hoorden,’ zei de langste van de drie. Ze had een blonde bob in laagjes, uitgelopen eyeliner en scherpe jukbeenderen, en ze sprak op een verveelde, lijkige manier.

Ik was me ervan bewust dat ze me alle drie taxeerden. Mijn gewone spijkerbroek en blauwe trui voelden plotseling ontoereikend. ‘Dat was dus ook zo,’ zei ik. ‘Ik ben Chloe. Hoi.’

‘Hoi,’ zei een van de andere meiden, die allebei bruin haar hadden. Ze had een zangerig Iers accent, waardoor haar woorden bijna muzikaal klonken. ‘Ik ben Skye. Dit is Amelia en dit is Vanessa.’

‘Hoi,’ zei ik. ‘Nogmaals.’ Er viel een ongemakkelijke stilte, die ik als nieuwkomer moest doorbreken, vond ik. ‘Waar komen jullie vandaan?’

‘Vanessa en ik komen uit Londen,’ zei Amelia. ‘Skye komt uit Dublin.’

‘In de buurt van Dublin,’ corrigeerde Skye haar. ‘En jij?’

‘Je hebt er waarschijnlijk nog nooit van gehoord,’ zei ik. ‘Uit een dorp in het noorden. Helemaal in het noorden.’

‘Dus daarom praat je zo,’ zei het blonde meisje, Vanessa, op een toon waar de minachting in dikke druppels vanaf droop. ‘Ik dacht dat je gewoon niet zo goed geschoold was.’

Ik schrok van zo’n venijnige opmerking van een volslagen vreemde. Voordat ik me kon bedenken, zei ik scherp terug: ‘We zitten allemaal op dezelfde universiteit. Als ik niet goed geschoold ben, dan ben jij dat ook niet.’

De toch al kille sfeer werd nog ijsziger. Vanessa’s uitdrukking werd hard, haar mond een dunne streep. Ze liep langs me heen zonder nog een woord te zeggen. Na een ongemakkelijke stilte volgden Amelia en Skye haar, duidelijk haar kant kiezend. Ze keken niet op of om.

Ik bleef alleen op de gang achter en luisterde tot hun voetstappen wegstierven, tot ik hun stemmen buiten op de binnenplaats kon horen. Hun gelach weerkaatste tegen de muren; ze hadden het ongetwijfeld al over mij.

Met prikkende ogen maakte ik de deur van mijn kamer open en sleepte mijn koffers over de drempel. Ik liet de deur achter me dichtvallen en plofte neer op het kale matras. En toen de tranen kwamen, probeerde ik ze niet tegen te houden.